

Sygn. akt X Ka 267/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Piotr Bojarczuk**

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020 r.

sprawy: **M. R.**

obwinionej o czyn z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 58, poz. 515 z póź. zm.)

na skutek apelacji obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 13 grudnia 2019 r. sygn. akt XIV W 2709/19

orzeka:

1. zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 62 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. wobec przedawnienia orzekania postępowanie w sprawie umarza;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt **X Ka 267/20**

UZASADNIENIE

M. R. została obwiniona o to, że:

w dniu 20 kwietnia 2017 r. wezwana do siedziby Straży Miejskiej przy ul. (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązкови nie wskazała na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 1.4.2017 r. Kierujący pozostawił pojazd na chodniku nie pozostawiając 1,5 m. przejścia dla pieszych.

tj. o czyn z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 58, poz. 515 z póź. zm.).

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie (sygn. akt XIV W 2709/19):

I. obwinioną M. R. uznał za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to na podstawie art. 96 § 3 k.w. skazuje ją, zaś na podstawie art. 96 § 1 i 3 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. oraz art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k., zasądził od obwinionej na rzecz Straży Miejskiej (...) Warszawy kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w toku

czynności wyjaśniających, a na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania przed sądem pierwszej instancji oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty

Apelację od powyższego wyroku złożyła obwiniona M. R. zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 96 § 3 k.w. polegające na zastosowaniu tego przepisu do nieprawidłowo ustalonego stanu faktycznego podczas gdy znamiona czynu nie zostały wyczerpane, albowiem nie została prawidłowo wezwana do złożenia wyjaśnień oraz do wskazania kto prowadził pojazd, tj. w sposób umożliwiający zapoznanie się ze sporządzoną dokumentacją dotyczącą miejsca oraz czasu popełnionego czynu. Zgodnie z przesłanymi dokumentami wraz z pismem z dnia 1 maja 2017 r, w okresie, ww którym została wezwana przebywała na zwolnieniu lekarskim oraz w szpitalu. Sąd I instancji nieprawidłowo ocenił, jakoby w tym piśmie wskazała, że w dniu 1 kwietnia 2017 r. nie przekazała innej osobie pojazdu do prowadzenia. Bez możliwości zapoznania się z dokumentacją dotyczącą miejsca i czasu wykroczenia nie mogła wskazać innej osoby.

Wobec powyższego, obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego jej czynu. Nadto wniosła o umorzenie postępowania, ponieważ w ocenie skarżącej karalność czynu z art. 97 k.w. ulegała przedawnieniu w dniu 1 kwietnia 2019 r.. W ocenie skarżącej nie można zgodzić się, że podjęcie czynności wyjaśniających na podstawie art. 96 § 3 k.w. polegających na wezwaniu powoduje wydłużenie przedawnienia karalności wykroczenia z art. 97 k.w., który na mocy późniejszych zmian został wydłużony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej okazała się o tyle zasadna, że uruchomiła kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, która doprowadziła do wniosku o konieczności wydania wyroku reformatoryjnego i umorzenia postępowania w sprawie z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzucanego obwinionej we wniosku o ukaranie, co stanowi negatywną przesłankę do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie.

Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

W dniu 20 kwietnia 2017 r. obwiniona miała dopuścić się popełnienia zarzucanego jej czynu, a zatem przedawnienie karalności miało pierwotnie nastąpić 20 marca 2020 roku. Przypomnieć jednak należy, że zgodnie z art. 15 zzs ust.1. pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach karnych nie rozpoczynał się, a rozpoczęty ulegał zawieszeniu na ten okres. Przepis ten został dodany do wskazanej ustawy w oparciu o art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.

Stan zagrożenia epidemicznego obowiązywał na obszarze kraju od dnia 14 marca 2020 r. (zob. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego) co oznacza, że termin przedawnienia orzekania w niniejszej sprawie został zawieszony w dniu 14 marca 2020 r..

Wskazany powyższej art. 15 zzs został uchylony na mocy art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2. Zgodnie z art. 68 ust. 7 wskazanej ustawy terminy w postępowaniach, o których mowa w art. 15 zzs ustawy zmienianej w art. 46, których bieg uległ zawieszeniu na podstawie art. 15 zzs tej ustawy, biegną dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Ustawa z dnia 14 maja 2020 r. weszła w życie w dniu 16 maja 2020 r. Od dnia zawieszenia

przedmiotowych terminów (14 marca 2020 r.) do dnia uchylenia przepisu art. 15 zzs (16 maja 2020 r.) upłynęło 63 dni, zatem termin przedawnienia karalności w przedmiotowej sprawie przypadał na dzień 18 lipca 2020 r..

Zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowania nie wszczyna się, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania. W takich zatem okolicznościach zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie w sprawie umorzyć.

Zgodnie z art. 62 § 2 k.p.w. w razie stwierdzenia okoliczności wyłączających orzekanie po wszczęciu postępowania, sąd wydaje postanowienie o jego umorzeniu, a jeżeli rozpoczęto już przewód sądowy - wyrok o umorzeniu postępowania.

W związku z powyższym, z uwagi na stwierdzenie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania, bezprzedmiotowe stało się rozważanie zasadności zarzutów podniesionych w apelacji obwinionej.

W przedmiocie kosztów postępowania w sprawie, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa.